

Imaórák

40.

Szorongás és remény...

2023. december

... A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged...

130. Zsoltár

Ajánlás:

A keresztény ember a remény embere, bár látja a sok testetleket nyomorító történést, folyamatot, tendenciákat. Igyekszünk megérteni a világ működését, és ellen tartani a rossz dolgoknak. Jézus tanítását követve, ígéreteit komolyan véve nemcsak a földi életre koncentrálunk, a megígért örök élet a belső motivációnk.

Novemberi imaórákon a szorongattatás okait vizsgálva tekintünk előre.



Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az információs technológia fejlődésével bolygónk legtávolabbi részén történekekről is szinte azonnal értesülünk. Általában a szörnyűségekről, katasztrófákról, háborúkról. A médiában a jó hír nem hír, valahogy az emberek is inkább a borzalmakra kíváncsiak... Ez azonban a lelki világunkról is sokat elmesél.

A média – üdítő kivételt leszámítva – ebben a motivációban él, kiszolgálja, de inkább gerjeszti ezt a tendenciát. Persze, talál hozzá „anyagot”, hiszen a világ válságról-válságra bukácsol – a sátán által mozgatott érdekcsoportok „áldásos tevékenysége” következtében.

„Eladó az egész világ” – énekli Mefisztó a Faust c. operában. Sajnos, igaza van! Minden és mindenki árucikk lett. Ez még fokozza a szorongásunkat az említett, ránk zúduló információ-tömegén túl.

Hiszek Uram, hiszen, ha nem hihetnék, / Mi maradna más, mint az örület... – valljuk Sík Sándorral. Nekünk a Krisztusba vetett hitünk a reményforrásunk. Ha hitünket komolyan vesszük, akkor nem csüggedhetünk el, nem eshetünk kétségbe!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2023.11.17. - 23:20

2023. december



Novemberi imaóránkon László atyát és Andor atyát nélkülöznünk kellett, így az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus is csak – ígéretének megfelelően volt jelen köztünk: „ahol ketten-hárman...” De mindnyájan megéreztek valós jelenlétét – felolvasóink igazán átélt szövegmondása által is...

Személyes életünkre egyre jobban rátelepszik a világ zűrzavara, a háborúk és az ezzel járó fenyegetettség, a józan ész, az értékrendünk teljes tagadása. Földünk számítható, hatalmi érdekcsoportok játszótere lett. Látjuk, minden eszközt ennek a célnak rendelnek alá. Önsorsrontó módon, a pillanatnyi előnyökért beáldozzák saját jövőjüket is, az emberiség jövőjét is. Persze, nem csak a nagypolitikában van ez így. Minden szinten megtalálhatók a moralitás halovány nyomait sem mutató rétegek, népcsoportok. Sajnos, hazánk sem kivétel ez alól.

A média? Sok médium függetlennek és objektívnek hazudja magát, de mint látjuk, ez is egy fegyvernem lett a folyamatok háttérében. Nagyon sokszor a dezinformáció, a megvezetés a cél: az információk, tények elferdítése, a pillanatnyi céloknak megfelelő szelektálása, a kényelmetlen dolgok elhallgatása, másikká túlhangsúlyozása. A diabolos, a szétdobáló, a hazugság atyja sok embert megnyert magának.

Ebben a miliőben nem csoda, hogy szorongás jellemzi az embereket, minket is, és még az okokat generálókat is.

Szorongás és remény – mai imaóránk mottója. A szorongás természetesen ránk is jellemző, akik a keresztény értékend szerint igyekszünk élni. De nekünk van reményünk is, hiszen mi nem minden tétet tettünk fel evilági lapra. Igyekszünk odaát nyúló távlatokban gondolkodni. Jézust követve, nekünk a szorongatás közt is van reményünk. Persze imáinkban, az Úrral való beszélgetéseinkben azért szóvá tesszük aggodalmainkat, és megfogalmazzuk kéréseinket is.

Bódás János: A mennybe ment Jézushoz

Uram, ha most onnan lenézel,
lásd: a lét most sincs tele mézzel,
hogy rengeteg bűn, kapzsiság van
e szüléstől nyögő világban.

Még nem mérték az igaz ember,
az az „igaz,” kinél a fegyver,
az akar „jót,” aki hatalmas,
a szegény, gyenge neve: hallgass!
... BÉKE?!... Öt kontinens rivallja
s a kapzsi ember meg se hallja,
sőt, a nevedben ölni készül,
s Te is, nem úr vagy már, de vádlott:
– így váltottad meg a világot?
Engem nem tántorít el Tőled,
ha nem mindig látom erődet,
de száz ok, érv, kínos eset
szól napról napra ellened
s a gyenge hit megtántorul,
ha nem látja: Te vagy az Úr!

Uram, nem magamért esengek,
de százmillió ember szenved,
tetű, éhség, rabszolga-járom
gyötri őket. Ezeket szánom.
Mocsok, sötét odúk penésze
s börtönfenék... Ez sokak része.
Csontváz-anyak korcsokat szülnek
s mind átkozódva, sírva tűrnek,
szívük már robbanásig megtelt
atom-erejű gyűlölettel...

A szenvedők nevében kérlek,
add, hogy legyen élet az élet,
ne köss békét herék hadával:
a munkát övezd glóriával.
Nem kívánjuk, hogy Tündérország
legyen a Föld... Hadd hulljon orcánk
harmata – de legyen az ember
ember, nemes, szép küzdelemben.

Tedd ujjongóbbá dalainkat,
ritkítsd meg sűrű sóhajunkat
s adj jó békét – ne majd a mennyben,
de a Földön is!... Ámen, ámen.

Folytassuk a helyzetelemzést!

Reviczky Mária: Önnön bűnével

A föld, ó, a föld minidig szörnyű volt:
mindig volt rajta pár tenyérfolt.
hol vad dühvel ölte egymást az ember.
De meggyűlölni mégse lehetett:
fölé borult a Te csodás eged
s kék részvétellel az emberhez hajolt.
– S az ember mind-mind mélyebbre merült:
– gyűlöletének nem elég a föld –
harctérré tette a Te egedet,
hová rég gyermekszívvvel nézni sem mert.
– Verd meg, Uram! – vagy már vered az embert?
Jajszava már földet-egyet betölt.
Most vesztette el a szebbik világot,
hová eddig csak álma, vágya szállott,
jaj, most lett csak szörnyű átokkal megvert!
– önnön bűnével vered Te az embert,
ki régen, ha a föld vad harctól vérzett,
szelíd békére fel, az égre nézett,
míg most, ha vérző fejét felvetik
az égről is a halál int neki.
A meggyalázott ég ellene támad:
szíve reszket, mint viharban az állat...
S a békét már sehol meg nem leli...
– Kegyelmes Isten, irgalmazz neki!

Az emberi önzés visszaüt, nemcsak a bűnt elkövetőkre, hanem az egész emberiségre. A bűnben mi magunk is tettetársak vagyunk, és bizony bűnhődnünk is kell – mások bűneiért is. Mit is mond az Ember tragédiájában Ádám:

*A célt, tudom, még százszor el nem érem.
Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is?
A cél, megszűnte a dicső csatának,
A cél halál, az élet küzdelem,
S az ember célja e küzdelem maga.*

Igen, szorongatások között is küzdenünk kell, de mi valami más célt látunk! Teréz anya szavaival imádkozzunk:

Megfeszített és föltámadt Urunk! Taníts meg minket arra, hogyan küzdjük meg a mindennapi élet harcait, és így teljesebbé váljon életünk. Te türelmesen és alázatosan viseled az emberi élet terheit, miként kereszt-halálad és szenvedésed kínjait. Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbbá váljunk Hozzád. Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz. Ámen.

Sok nem hívó, de sok, magát kereszténynek valló testvérünk is gyakran kétségbe esve kérdezi, hol van most az Isten, miért engedi meg ezt vagy azt a szörnyűséget? Néha, kívülről szemlélve, valóban úgy tűnik, hogy az Isten alszik...

Sík Sándor: Ne aludj, Uram!

Ne aludj, Uram, már sokáig!
Az utakon a vér bokáig,
A hullapára köldökig,
S a bűn, a bűn:
Fojt szinte már szemöldökig!
 Ha még soká késik a reggel:
 Uram, mi lesz az emberekkel?
 A jókkal! - olyan kevesek!
 Belőlük is
 Hiéna lesz és tigrisek?
Mi lesz a néma kisdedekkel,
Kik néznek ránk döbrent szemekkel,
S akiknek ajkán tej helyett
Az ördögök
Nektárja csurran: gyűlölet!
 És mi lesz, Uram, - jaj, ne vedd el!
 Világunk emelő kezeddél?
 Mert káromlunk és megvetünk,
 Uram, Uram,
 Meghalsz-e végképp minekünk?
S ha meg: a kárhozat e földjén,
Hol megpattant a szív, a Törvény:
Kérdezni is alig merem:
Mi lesz, mi lesz
Gyámoltalannal, énevem!

Csöpp szívemmel, mely gémberegeten
Piheg elhúzó tenyeredben,
S mint egy fészkeből kiesett
Fecskefiók,
Szorong szegény és didereg.
Tudod, Uram, hisz Te teremtél,
Nincs több szívem ennél az egynél,
És ez - pusztuljon bár bele -
Ha méreg is,
A föld ízével van tele.
Nem tudok ember lenni máshol!
Vízözönben, földinduláskor,
A végítélet-napkor is:
Nincs más hazám,
Belé fogódzom akkor is.
Míg kezed melegén nyöszörgök,
Most is, Uram, azért könyörgök:
Lüktessen áldott tenyered
Szívembe még
Egy dobbanásnyi meleget.
Add meg nekem, ó meleg Isten,
Szívem rajtad fölmelegítsem:
Hátha utóbb hozzám melenget
A bújdosó
Igazak közül még kilencet!

Természetesen, Isten nem alszik, „*rám is éber gondja van, / cselekszik bennem és általam*”- ahogy egy másik Sík Sándor versben olvassuk. A nehézségek is Őhöz vezetnek, ezek által lehetőségünk van a tanúságtételre, mert bizony, ha jobban mennek dolgaink, hamar elfelejtkezünk Róla. A modernnek, felvilágosultnak mondott nyugat éppen ebben a cipőben jár. Szenved is miatta – jó reggelt kívánunk! Okuljunk belőle, vegyük komolyabban hitünket!

Szorult helyzetben kihez is fordulhatnánk, ha nem az égiekhez. A következő katonadallal emlékezzünk a mai foglyokra, a túsokra, és a rengeteg háborús áldozatra is:

Fogolydal

*Ó nézz le, édes Szűz Anyánk, hű magyarjaidra!
Vigasztaló derűs napfényt árasz fiaidra!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Szűz Mária, magyar foglyok védő Nagyasszonya!
Messze, idegen országban légy remény csillaga!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Messze, idegen országban szenvednek fiaink,
Benned bíznak, Szűz Mária, segítsd őket haza!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!
Ó, tekintsd az anyák könnyét, gyermekek imáját!
Segítsd haza a fogságból fiút, testvért, apát!
Kegyelmes jó anyánk, tekints a foglyokra,
Ó, nagy irgalmú Szűzanyánk, vezesd őket haza!*

Bármilyen helyzetbe kerülünk, a kiutat, a megoldást kell keresni, nem pedig elkeseredetten magunkba roskadni. Cselekedni kell, amit éppen a lehetőségek elénk hoznak – bátran, leleménnyel, a Lélekre figyelve. Végső lehetőségként – ha már mást nem tehetünk, az Úrhoz fordulunk – és az ima mindig megnyugvást hoz, megerősít.

Sík Sándor: Fordíts, fiú, a rádión

A rádió recseg, ropog:

Háború! Háború!

Rikoltoznak a hírlapok:

Háború! Háború!

A tudomány mellét veri,

Sírnak a Krisztus sebei:

Háború! Háború!

Fordíts, fiú, a rádión:

Testvéri szóra szomjazom:

Míg ép az agy s a szív meleg,

Legyünk, maradjunk emberek.

Csak szállítsd, vézna kis papom

A Krisztust kerékpárodon.

Igédre vár völgy és tető,

Menj, áldott békehirdető.

Doktor, nyergeld a géplovat,

Ne sajnáld fáradságodat.

Halál ellen mosod kezed,

Angyal csorgat rá szentvizet.

Serken a hajnal, aratók,

Az Isten hív, induljatok.

Család és ország enni kér,

Az élet szent, szent a kenyér.

Te is, dagadt inú kezem,
Ne bánd, hogy holnap mi leszen.
Abban sűrőgj, ami tiéd:
Görnyedt emberek hívják az ígét.

Testvéreim, fogjunk kezét:
Nem vagyunk benne részesek,
Ha kiújulnak vérzeni
A megölt Krisztus sebei.

Ebben a zűrzavarban nekünk feladatunk van, pontosan ott, ahova Isten helyezett bennünket. Talentumokat is kaptunk, amivel majd el is kell számolnunk. De az Ő segítségével ez nem fog menni, valljuk meg közös imánkkal:

Uram, Jézus! Körülöttem a romlás, a pusztulás sokféle jelét látom. Önmagukat pusztító embereket és saját világukat pusztító, élhetetlenné tevő embereket. És te engem nevezel a föld sójának, a világ sójának és a romlást megállító sónak. Tudom, hogy ebben a világban kell élnem, de hozzád tartozva, hogy a te örömhíred, a te tanításod, a te igazságod jó ízét adhassam a világnak. Éljen bennem a krisztusi íz: az öröm és a jóakarát. Ámen.

Bár elég sok jel utal az emberiség kilátástalan helyzetére, eszünk, ismereteink ezt sugallják, de Isten a tenyerén hordoz bennünket.

Sík Sándor: Isten tenyerén

Újság, rádió, televízió
Torkán üvölt egy szörnyű vízió,
Vízió, melybe nincs beletörődés:
Atomrobbanás, atomszennyeződés.
Gyermeük mellett aluvó anyák
Felnyszörögnek, mintha hallanák,
Sápadt apák vérfutott szemei
Nem is mernek rájuk tekinteni.
Pórusain át az ártatlan égnek
Jönnek, jönnek a halhatatlan mérgek.
Veszik és adják, terjesztik tovább
Még meg sem fogantatott unokák.
Ámbár ki tudja, jámbor ivadék,
Jut-e még rátok mérreg-maradék?
Szíhattok-e még annyi hamuszennyet,
Hogy megfojtsátok az űrt és a mennyet?

Mert a földnek a mi szennyünk elég,
Elfekhet tőle az emberiség.
Készen vagyunk, nem is kell hosszú próba:
Erre készülünk évezredek óta.
 Beavatott a fogásaiba
 Káin apánk, Júdás atyánkfia,
 Bunkósbottól az atomszennyezésig,
 Krisztus-csóktól a mérgezett beszédig.
Mást mit tehetsz, ha semmit sem tehetsz?
Egyetlen egyet: önmagad lehetsz.
Legyen remény, vagy ne legyen remény,
Az fel van írva Isten tenyerén.

Isten szereti a képére és hasonlatosságára teremtett embert. Szeretetével elébe megy, de úgy is mondhatjuk, fut utána.

Füle Lajos: Futás

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen úzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűszépen
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogyan elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vagyon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.

Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életem át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörű szépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánya nagyon,
guruló szívét csakhogya elérje,
hogya fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésén át,
hulló Igével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Ha nemzetünkre gondolunk, a hitehagyás mellett az egyetértés hiánya, a megosztottság a másik legnagyobb tragédiánk. Szinte nevetséges, hogya még sokszor a családon belül is milyen ellentétek feszülnek. Ha ezt felismertük, akkor már tudunk tenni is ellene. Az – úgymond – ellenségszeretet akaratumkon múlik, nem érzetem. A következő két rövid vers erről szól.

Eröss Alfréd: Könyörgés

Uram!
Nem magamért imádkozom,
Ez a legnehezebb imádság.
Nagya terhem van,
a népemet hozom.
Már meginognék, mint a nádszál,
de erőt önt belém a bizalom.

Láncszem vagyok.
Velem imádkozik a népem:
a magyarok a földön és az égben.
A láncot tartják erős angyalok,
Imádkozik az ország.
Hozzád emeli, Isten, e nép arcát
és színed előtt könyörögve ellép.
Uram!
Az egyetértés nagy kegyelmét
add meg nekünk, add meg nekünk.
Legyen az mindennapi kenyerünk!
Ámen.

Kaiser László: Magyarok

Fogyunk, romlunk, mégis megvagyunk,
győztes, vesztes – ez is mi vagyunk,
pusztít, éltet átkunk, áldásunk,
jövőt gyilkol testvérdúlásunk.

Hiszünk vagy nem, Isten megsegít,
talán úgy, hogy éppen nem segít,
talán hitünk így is megmarad,
Talán lesz még – nekünk virradat!

Ezért a virradatért mindenkinek, különösen a keresztényeknek tenni is kell. Ezt az egységet saját közösségeinkben kell megmutatni, megélni – méghozzá vonzó, elfogadható, szimpatikus módon. Imádkozzunk, hogy e nagy műnek, az egységnek hasznos munkásai lehessünk:

Urunk, Jézus Krisztus! Tisztán látjuk, hogy korunkban milyen nagy szükség van evangéliumod jó magjára, amely termést hozhat az emberi szívekben. Támogass és lelkesíts bennünket, hogy ne féljünk tanúságot tenni a te tanításodról és a te személyedről, hiszen benned mindenki felismerheti az Igazságot. Segítsd munkánkat és szolgálatunkat, hiszen minden növekedés egyedül neked köszönhető! Ámen.

Vágyódunk Isten után, szeretnénk mindjobban megismerni - önismeretünk fejlesztésén keresztül is, hiszen mi magunk is Belőle egy szikra vagyunk:

Gyombolai Márton: Úgy szeretnénk...
(1996 karácsonyán)

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
Hiszen ki a Végtelennek része
Visszavágyik mindig az egészbe.
 Betlehemi rege arról üzen nékem,
 Hogy az Egész ott lehet egy részben.
 Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
 Bamba barmok barlang-birodalma
 És egy apró tehetetlen gyermek
 Helyt adhat a végtelen Istennek,
 Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
 Elférhet és otthon van az Isten!

Ahány ember, annyi szíven zörget,
Így szeretné átjárni a földet.

Minden szívnek kicsit más az útja,
Hogy hányféle a Teremtő tudja.
A „keskeny” út mégis elég széles,
Jászoltól keresztig s a feltámadásig,
Amibe a Gonosz foga belevásik.

 Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,
 Mégis közös célért, egymás kezét fogva,
 Amíg meg nem leljük azt a Végső Kincset,
 Ahová elindít s elkísér a Kisdéd...

Igen, Isten keskeny útján érdemes járni, hogy azt a végső kincset elérjük! Szorongattatások közepette is ez a mi reményünk. Nekünk, idősebbeknek különösen is, még ha a korszellem le is írja az öregeket. Talán pont ebben – reményünk, derünk felmutatásával tudunk segíteni környezetünknek. Hogy romló egészségi, mentális és fizikai körülményeink közepette is le tudjuk győzni szorongásunkat, és a hit, remény és szeretet tanúi igyekszünk lenni. Ennek tudatában vagyunk, és ehhez kérjük az Úr segítségét, kegyelmét.

Túrmezei Erzsébet: Lefelé tartunk?

Lefelé tartunk, mondják rólunk az emberek,
ha fakul szemünk fénye és hangunk megremeg.
Sajnálkozó mosolyt is meg-megfigyelhetünk,
amikor kihagy néha az emlékezetünk.
De bánkódjam miatta? Az óra leperreg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Lépteink lassúak,
óvatosak... Nem várnak derűs, fényes utak.
Halkabb a szó csengése, nehezen halljuk már,
s veszít melegéből a kedves napsugár.
De bánkódjam miatta? Ha dermeszt a hideg,
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. De biztatón ragyog
felénk Isten mosolya: Ne félj, pajzsod vagyok!
Fáradt gyermeket hordoz az erős égi kéz.
Szólít. Szava színarany és édes mint a méz.
Mit bánkódjam, ha szívem Isten állítja meg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Nem! Fölfelé megyek!
Hallom már a távolból a győztes éneket.
S látom, fehér ruhában, királyi trón körül
Nagy nyomorúságból jött, boldog sereg körül.
Utam nem lefelé tart, csak a cél közeleg!
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Befejezésül, összegzésül emlékezzünk Jézus bátorító szavaira, amit földi léte során oly sokszor mondott kortársainak, tanítványainak, és általuk nekünk. Közös imánkkal, majd közös énekünkkel idézzük fel Jézus biztatását, ígéretét:

Istenünk, annyi okunk volna a csüggedésre, a szorongásra, magunkba zárkózásra, annyi okunk volna a félelemre. De Jézus minket is megszólít: ne féljete! Adj nekünk, Istenünk, nyitott szívet, készséges, hívő értelmet, befogadni kész, tiszta emberséget. Add, hogy félrevezető emberi szándékok ne zavarhassanak meg minket. Add, hogy e világ zűrzavarában Téged hirdethessünk az aggódóknak, Téged, aki ma is megszólítasz minket: Ne féljete! Ámen.

Refr: ||: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy. :||

**Viruló réteken át hűs forrás felé vezetlek, pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom;
Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.**

Refr:

**Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem, amerre jársz, védlek, nyomodba lépek.
Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!**

Refr:

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda